

og løfter dem op til sig. Der staar skrevet:
 Han hører Ravneungers hæse Skrig,
 hvorvel de skriger efter Aadslers kun.
 Og vi, som dømmer andre — — o, min Gud!
 vi gør det samme, kun paa anden Vis.
 Saa knælte jeg og lagde som de andre
 min Pande ned mod Flisen, mens jeg bad,
 at, hvis og jeg begærte Aadselføde,
 Gud vilde lukke Øret for min Røst
 og lytte kun til dette stakkels, hede,
 vildfarne, hjælpeløse Hjærtets Slag.“

En Aften, hun sidder ene paa Terrassen, kommer Romney. Han nærmer sig paa en underlig usikker, famlende Maade, som om han ikke kan se; men hun er for rystet til at tænke derover. De taler bl. a. om hendes ny Bog. Han siger, at han har læst den, som han aldrig før har læst nogen Bog, den lever i hans Sjæl, den er hans daglige Brød, hans Vin, der læsker og styrker ham. Aurora beder ham bittært at ønske enhver, han har kær, en bedre Lod end selv at skrive en langt bedre Bog. Han fortæller med stille Resignation, hvorledes alle hans Planer slog fejl, hans Falansteri opløstes, hans fattige gjorde Oprør imod ham og brændte Leigh Hall; han berører flygtig, at et Ulykkestilfælde ramte ham ved denne Lejlighed, et Slag af en brændende Bjælke, og at han som Følge heraf har været dødssyg. Men dette gaar han hurtigt hen over for at aflægge den Tilstaaelse, at det kunde ikke gaa anderledes med hans Foretagender, fordi han greb Sagen fejl an, kun tænkte paa den materielle Nød i Stedet for tillige at søge at paavirke Medmenne-skers Sjæle. Han udtaler med megen Vægt, at hin Sommerdag

„da blind jeg stod i Junisolens Lys,

Aurora, skønt jeg saa dig — dine Øjne! —“

Da sagde hun Ord, der senere har lydt som en Dom over hans Gerning.

„Selv dette rent materielle Formaal
 at skaffe Brød og Arbejd’, mærk dig det,
 selv dette naar du ikke, thi du glemmer,
 at *indenfra* maa Livets Vækst begynde.“

Aurora afbryder ham med den Tilstaaelse, at ogsaa han ved denne